

Георги Авгарски
Кърпикожух

Мъгла и дъжд... Сърдито люшка
горнякът празните гнезда
и гасне късна теменужка
сама-самичка на рида.

Потръпват буки светлокори,
мълчи долът – и пуст, и глух, –
а ти безстрашно цвят разтвори,
кърпикожух, кърпикожух!

А ти усмихнат заоглежда
небето, жълтите листа,
изпълнен с ласкава надежда
и с тиха, мила доброта!

Ще светне скреж в леса усоен,
ще те посипе снежен пух,
а ти нетрепваш, ти спокоен
изправяш цвят, кърпикожух!

На дъб и ручей с обич кимаш,
на облаци и ветрове,
макар че малко време имаш –
почти броени часове.

Не те тревожи северняка,
не стряскат бури твоя слух
и светло е от тебе в мрака,
кърпикожух, кърпикожух!

КРАЙ

© Георги Авгарски

Източник: <http://children.librousse.bg>

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/12295>]